

Fængsel, er en Del videre efter nærværende Udkast end efter det tidligere Forslag (jfr. særlig § 167 Nr. 2).

Med Hensyn til Paragrafens Slutningsregel bemærkes, at den Person, mod hvem Forundersøgelsen rettes, allerede i Forvejen kan staa som Sigtet (jfr. de alm. Bemærkninger ovenfor til Kap. VI i Slutn.); men at han, for saa vidt dette ikke er Tilfældet, kommer til at staa som Sigtet ved, at Forundersøgelse begæres imod ham.

§ 202.

Reglen i 2det Stykke om, at Sagen ved Indgivelse af Begæring til Dommeren er tingfæstet, har særlig Betydning for Anvendelsen af §§ 59, 63, 115, 2det Stykke, 150, 168, 200 og 206, 3die Stykke.

Med Hensyn til 3die Stykke skal bemærkes, at, ligesom Forundersøgelsen fra først af forudsætter en mod en eller flere bestemte Personer rettet Sigtelse, saaledes er dens Fortsættelse ogsaa normalt knyttet til den Forudsætning, at den Sigtelse, der i Begæringen er rettet mod bestemte Personer for at have begaaet bestemte Handlinger, ikke viser sig at være ugrundet, saaledes at Forundersøgelsen, naar Sagen tager saadan Vending, ordentligvis bør sluttes (jfr. § 211, 2det Stykke). Paa samme Maade bør Undersøgelingsdommeren, hvor den rejste Sigtelse viser sig grundet, normalt holde sig til denne og ikke særlig lægge an paa at faa andre Forbrydelser eller andre Forbrydere medinddragne. Imidlertid vilde det være upraktisk at gennemføre denne Kompetencebegrænsning rigoristisk. Der kan ikke være Tale om at stille de samme Fordringer i Retning af Bestemthed og Fuldstændighed til Begæring om Forundersøgelse, som der maa stilles til det Anklageskrift, der skal lægges til Grund for Domsforhandlingen. Sagen kan f. Eks. let stille sig saaledes, at de samme Omstændigheder, som rense den under Forundersøgelsen først Sigtede, lede Mistanken hen i en bestemt anden Retning. I saa Fald bør Undersøgelingsdommeren, som paa det Tidspunkt kan forudsættes at have vundet Kendskab til Sagens hele Beskaffenhed og have mangen en Enkelthed, der kan være af Betydning for Sandhedens Udfindelse, i frisk Minde, ikke, blot fordi den formelle Begæring fra Politimesteren om Forundersøgelsens ændrede Retning ikke straks kan foreligge, bryde den hele Undersøgelens Traade af; det bør tværtimod være hans Ret og Pligt at forfølge et saaledes fremkommet Spor videre, og for saa vidt det viser sig rigtigt, give Paatalemyndigheden

fornøden Meddelelse. Ligeledes kan det meget nemt hænde, at den Undersøgelse der foretages angaaende de i Begæringen ommeldte Personer eller Handlinger gøre det sandsynligt eller klart, at der er medskyldige, eller at der af de Sigtede er begaaet andre Forbrydelser end de i Begæringen omhandlede. Dommeren bør da selvfølgelig ikke afvise den Art Oplysninger, men tværtimod under sin Afhøring forfølge de givne Spor, dog stadig med den Pligt, om fornødent snarest muligt at give Paatalemyndigheden Meddelelse. Det er disse Tilfælde, der haves for Øje ved de i 1ste Punktum indskudte Ord „i Reglen“, hvilke derefter faa deres fornødne Supplement i Stykkets 2det Punktum, jfr. i øvrigt hermed § 195, 3die og 4de Stykke, hvor tilsvarende Regler gives med Hensyn til Rets handlinger under Efterforskningen.

Den herved gjorte Afvigelse fra Anklageprincipets strænge Konsekvens er praktisk nødvendig, genfindes i de fremmede Love (N. L. § 269, jfr. § 274, T. L. § 189) og frembyder saa meget mindre Betænelighed, som der her er Tale om foreløbige Undersøgelser, hvilke Paatalemyndigheden, der, som nævnt, snarest muligt skal underrettes derom, kan standse øjeblikkelig, for saa vidt den ikke finder Grund til Forfølgning.

§ 203.

Naar det her bestemmes, at Dommeren i de i denne Paragraf nævnte Tilfælde, der alle angaa rettlige Hindringer, ved Kendelse kan nægte at tage Begæringen om Forundersøgelse til Følge, ligger deri modsætningsvis, at han ikke kan nægte at tage Begæringen til Følge, alene fordi det Bevismateriale, hvorpaa den mod bestemte Personer rettede Sigtelse bygger, efter hans Mening er altfor spinkelt. Praktisk taget faar dette imidlertid for Undersøgelingsdommerens eget Vedkommende ikke stor Betydning, da han, naar han, efter f. Eks. blot at have afhørt et enkelt Vidne, finder den Opfattelse tilstrækkelig bestyrket, at Sigtede ikke har begaaet den omspurgte Handling, og at derfor Tiltale ikke bør rejses (jfr. § 204 „om“), kan slutte Forundersøgelsen i Henhold til § 211, 2det Stykke. Med §§ 203 og 211, 1ste Stykke, maa sammenholdes § 353.

Hvad der er „ret Værneting“ for Forundersøgelsen, bestemmes efter Reglen i § 51 (jfr. Bemærkningerne til samme ovenfor). Det vil i øvrigt efter Beskaffenheden af denne Regel kun ganske undtagelsesvis kunne forekomme, at en Ret med Føje afviser en Begæring om Forundersøgelse af